

Müphem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Ekim 2014

Kalbur üstü, yadsınamaz kaç ihtimal varsa peşi sıra nükseden üstelik farkındalık düzeyinin kapsama alanındaki tüm yankısı ve eş güdümlü sancısı ile beraber.

Kılıksız ve kılıfsız türlü müphem kavram kargaşası ve insan karmaşası çözmekle mükellef bulunduğum/uz... Yoksa birincil tekil şahıs mı demeli ne de olsa olası ve göreceli tüm varlıklar emsalsiz mahiyette görüş alanının tam da kıyısında nöbet tutarken.

Sessiz sedasız bir o kadar duraksız uzun, çok uzun bir yol arşınlana arşınlana çökmüş en az çökük gözlerin ve maliki suretlerin uzaktaki yansıması ve yanılması kadar gerçek ve su götürmez bir kesinlik dâhilinde.

Sorgu sual hak getire.

Yanıtı olmayan tüm sorular direkt geri dönüşüm kutusunda ebediyete intikal etmişken sıramı savıyorum yeniden. Ve bir kez daha, bir kez daha düzenine dünyanın yenik düşünüyorum. Acaba?

Münafık bakışların nezdinde milyon kez yargılanıyorum, suçlanıyorum.

"Hadi uyan artık ve aç gözlerini," deyip esefle kınıyorum şahsımı. Çözültisi suyun inanılmaz tortulu. Çöreklenmiş sevinçlerim bir avuç, kurak düşlerim çoktan kayıp.

Hadi son bir kez daha ne kadar istiflenmiş o buruk haksızlıklar ve tüm söylemler delip geçse de bağrını duyumsamak zorundasın. Seni sen yapan o duyuların vasıtasıyla demle şu üzünçleri. Demle ki doğ küllerinden...

Kim ya da kimim?

Adı sanı olan basit bir fani en az ahvalin kadar. Yoksa sadece bir hayalden mi ibaretsin düşsel ve müphem onca belirsizlik hükmederken kır kabuğunu...

Binlerce, on binlerce şık dizili önümde. Bir yanlış, değil üç doğruyu tüm binayı çökertiyor gibi bir yanlış mı beni benden eden yoksa yanlış yapma hakkım da mı alındı elimden?

Eşgüdümlü bir merakla süzgecinden geçiyorum ahir ömrümün kıyısında sayısız enstantane esir almışken.

Paranoyanın iştigel ettiği o devinim nasıl nasıl olaylara maruz bırakıyor biz insanları. Oysa olsa olsa adı farkındalık ve yüksek seyreden bir algılama gücü zikredilen bir yanılsama olarak nakledilse de.

Tuhaf hem de çok tuhaf. Acı mı? Asla. Komik mi? Üzünç ya da yenilgi midir yürekleri mutlu kılan. Yoksa acı mıdır şizofren varlıkların merkezi. Bir daire kadar yuvarlak ve yarı çapı avuç içi yüreğın taşıdığı o yük kadar engin. Paralel seyreden tüm düzlemler hoş bir seyir ile boyut değiştiriyor. Bazen bir kare bazen üç boyutlu bir küre içindeki sayısız katmanla birlikte. O katmanların en üst noktasında gözükse de insan denen ne yazık ki ne merkezinde yerkürenin ne de tepesinde. Olsa olsa lavlarını püskürten bir yanardağın yakıcılığındaki egoların zehrettiği hayatlar kadar müphem ve korunaksız.

Gün mü geceye devrildi biz mi devrana yenildik?

Yoksa yenik düşen zaaf lar mı zafiyetin sömürgesindeki o acımasızlık kadar müphem ve bilinç dışı.

Katmerli ne varsa ve her kim ise kıdemli söz yanılsamalarında ve yansıtılan sözlerin ihtiva ettiği yalanlarda, demeye kalmadan terk ediyor ruh bedeni bir daha dönmek üzere değil asla olsa olsa sancılı bir günün bitiminde yenik düşerken uykuya. Ne zaman ne insan. Sadece kaderin kederle eşleştiği bir dönemeç yokuş aşağı düşülen ve bataklığın içe çeken o cenderesi kurtulma ihtimali yok varsaydığımız.

Olmaz mı...Uzak bile olsa ya da müphem olmaz mı...

Her olmazın bir oluru varsa nedir bu baştan savma gösterişi insanoğlunun? Bir alay mı dudaklardaki kıvrım ile kendini belli eden yoksa derin bir haz mı çıkarımların taraflı sonucu. Belki bir sonuç bile yok elimizde. Başı var mıydı da biz göremedik?

Bitimsiz, emsalsiz ve eşkâlsiz. Korunaklı dünyanın anahtarı henüz kasada iken haydi kolaysa basın ve geçin üzerimden. Mümkündür belki de her ne kadar esefle kınasanız da...

Şarkıda mırıldandığımız gibi...

"Bu dünya ne sana ne de bana kalmaz. Sultan Süleyman'a kalmadı böyle. Hiçbir kitap yazmaz."